

drage til Vedligeholdelsen og den første Reguler-
 lering, ogsaa maae nyde alle de Goder, som
 Vandløbet kan frembyde. Det er jo ogsaa her
 udtrykkelig sagt, at de ikke faae noget Godt
 af Vandet, uden at der er en saadan Over-
 flødighed, at det løber bort, hvilket vi jo saa
 ofte see ved Vandmøller, Fabriker og andre
 lignende Indretninger. Man maa dog have
 den Tillid til Landvæsenscommissionen, især
 nu, da der skal oprettes Overlandvæsenscom-
 missioner, at de ikke ville gjøre Noget Uret
 ved en saadan Bestemmelse. Den ærede Lands-
 thingsmand sagde, at Folk derved faae en ganske
 ny Ret, som de ikke have havt før, men det
 er jo vor Opgave her at skaffe Folk Ret. Da
 Forordningen af 29de Juli 1846 udkom, var
 der ingen Grændse for Vandmøllerne. Jeg
 har seet Vandmøller, der havde over 200 Ldr.
 Land til Møllese fra Arilds Tid; men nu
 kom Forordningen og sagde: Stop, Overs-
 Hævd er nu forbi, I skulle underkaste
 Eder Flodemaal. Der var vist mange Møl-
 lere, som da sagde: Det er jo forfrættel-
 ligt, at Folk nu skulle nyde godt af Jord,
 som de aldrig før have. Med Hensyn til
 hvad der er anført om Indenrigsministerens
 Stilling til denne Sag, da har jeg meget vel
 seet af Forhandlingerne, at han har sagt, at
 han ikke troede at kunne indstille Loven til
 Sanction; men efter den Conference, som jeg
 veed, at Ministeren har havt med Folkethingets
 Udvalg, og efter den Umage, som jeg veed,
 at Udvalget har gjort sig for at faae Loven
 ud, troer jeg ikke, at dette kan være saa strengt
 meent. Jeg beklager ogsaa, at Ministeren ikke
 idag er tilstede, men jeg haaber, at han ved
 Sagens 2den Behandling vil komme tilstede
 her, og dersom jeg da seer, at det er hans
 virkelige Mening at modsætte sig Lovens
 Fremme, naar denne Paragraph vedtages, kan
 jeg ligesaa godt vise den Resignation at
 stemme imod denne Paragraph, som jeg viste
 isfor ved at tage mit Forslag tilbage om Ex-
 propriation af Vandmøller; men, som sagt,
 endnu troer jeg ikke, at Ministerens Uttringer
 ere saa strengt meente.

M. P. Bruun: Jeg veed ikke, om just
 noget enkelt Medlem af Thinget behøver, om

jeg maa bruge dette Udtryk, at lade sig tvinge
 ind i Discussionen. Jeg maatte maaskee gjøre
 den personlige Bemærkning, at jeg jo ikke deel-
 tager grumme meget i den, og navnlig sjelden
 ved 1ste Behandling har været tilstede til
 at tage Ordet. Efter hvad den sidste ærede
 Taler yttrede, er jeg imidlertid nødt til at
 svare. Det forekommer mig, at han tager
 sig det noget let med Bedømmelsen af Betyd-
 ningen af de Forbedringer, der ønskes. Han
 meente, at det var ubetydelige Indvendinger,
 der vare gjorte imod Lovudkastet, og med Hen-
 syn til en af dem, nemlig angaaende den Ate
 Post i § 14, sagde han, at denne Post jo
 kunde rettes saaledes, at man lod udgaae
 „fulle dog Andre og fortrinnsviis“. Men
 dette vilde være en saa betydelig Forandring
 i hele Udcastet, at det, naar den sseer, da ikke
 er det samme Udcast mere, hvad denne Deel
 af det angaaer. Naar den ærede Landstings-
 mand sagde, at, fordi det var noget Nyt, var
 det ikke forfæstelig, da synes dette mig at
 være en besynderlig Misforstaaelse af mine
 Uttringer. Jeg veed vel, at dette ikke er en
 Indvending imod en Ting, at den er ny, men
 det er en Indvending imod at tage imod den
 uden at underkaste den en nøie Overveielse.
 Det troer jeg med fuldkommen Ret at kunne
 gjøre gjældende, at hvor der er Spørgsmaal
 om at skabe noget Nyt, der — og det kan jeg
 gjerne sige uden Præjudice for Andre — kan
 der fordres en meget dybtgaaende Overveielse,
 hvorvidt man kan gaae ind paa det. — Da
 jeg alligevel har faaet Ordet, og den sidste
 ærede Taler ønskede flere Indvendinger, i alt
 Fald ønskede at blive gjort opmærksom paa,
 hvilke enkelte Bestemmelser det dreiede sig om,
 saa skal jeg dog nu nævne den anden Post under
 § 14, hvor der bestemmes, at der af Landvæsens-
 commissionen skal skønnes, om der enten i Almin-
 delighed, eller dog til visse Tider af Aaret, er
 en større Overflødighed af Vand. Jeg mener
 nu, at der maatte adskillige andre Bestemmelser
 til Veiledning i saa Henseende. Et saadant
 løst Skjøn af Landvæsenscommissionen, selv om
 den bliver saaledes sammensat, som det i et
 nylig her igjennem Thinget gaaet Lovforslag
 er bestemt, vil jeg dog virkelig ikke ansee for
 aldeles betryggende for Bedkommende. Der maa